

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 3To/6/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5816010140
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Sučík
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5816010140.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, na verejnom zasadnutí konanom 11. apríla 2019 v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Sučíka a sudcov JUDr. Adriany Gallovej a Mgr. Miroslava Mazúcha, prejednal odvolanie obžalovaného D. R. proti rozsudku Okresného súdu Námestovo, sp. zn. 4T/45/2016 z 25.9.2018 a takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 3 Tr. por. z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Námestovo, sp. zn. 4T/45/2016 z 25.9.2018 vo výroku o treste.

Rozhodujúc podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sa obžalovaný D. R., nar. XX.XX.XXXX v F., trvale bytom A., č.d. XXX, okres U., vodič, ženatý, na slobode,

o d s u d z u j e

Podľa § 149 ods. 1, § 36 písm. j), § 38 ods. 3 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. výkon uloženého trestu odňatia slobody sa podmienene odkladá. Podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. sa určuje skúšobná doba vo výmere 12 (dvanásť) mesiacov.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresného súdu bol obžalovaný D. R. uznaný za vinného z prečinu usmrtienia podľa § 149 ods. 1 Tr. zák. na tom skutkovom základe, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Podľa § 149 ods. 1, § 36 písm. j), § 38 ods. 2, 3 Tr. zák. súd uložil obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) mesiacov. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. súd výkon trestu odňatia slobody podmienene odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. určil skúšobnú dobu vo výmere 24 (dvadsaťštyri) mesiacov.

Podľa § 69 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. obžalovanému uložil aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu vo výmere 24 (dvadsaťštyri) mesiacov.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. súd odkázal poškodenú Ing. G. E. s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie obžalovaný. V písomných dôvodoch podaného odvolania uviedol, že okresný súd vychádzal pri rozhodovaní o vine a treste z uznesenia Krajského

súdu v Žiline, sp. zn. 3To/22/2018 zo 17.5.2018, ktorým podľa § 321 ods. 1 písm. d) Tr. por. zrušil rozsudok Okresného súdu Námestovo, sp. zn. 4T/45/2016 z 21.12.2017 a vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. V súlade s ustanovením § 327 ods. 1 Tr. por. bol okresný súd viazaný právnym názorom, ktorý vo svojom rozhodnutí vyslovil odvolací súd. Obžalovaný bol toho názoru, že konal so zvýšenou mierou opatrnosti, ktorú mohol a mal v danej situácii využiť. V nie neposlednom rade poukázal na konanie poškodenej vo vzťahu k vzniknutému následku. Aj podľa názoru znalca nebola technická možnosť ešte pred rozjazdom nadvihnutím a predklonením sa z miesta vodiča skontrolovať aj priestor pri vozidle, ktorý z obvyklej polohy sediaceho vodiča nevidel. Znalec uviedol ako jednu z možných alternatív ako sa presvedčiť, či sa pred vozidlom nenachádzala prekážka, postavenie sa vodiča na nohy v kabíne vozidla. Táto alternatíva bola však v praxi čisto teoretická a dosť nezvyčajná. Vozidlo bolo v tom čase v pohybe a preto by to bolo v podstate proti pravidlám bezpečnosti cestnej premávky. Išlo by o neobvyklé riešenie, s ktorým sa vo svojej praxi nestretol. Na to, aby sa nadvihol o 9 cm, by sa musel vodič vzoprieť na nohy, držať sa rukami za volant a priťahovať sa. Bolo by to skutočne veľmi neobvyklé. Vecou posúdenia a schvaľovacieho konania príslušného orgánu štátnej správy na úseku dopravy bola aj skutočnosť, že zastávka bola umiestnená pri vstupe do areálu obaľovačky. K týmto okolnostiam bol vyžiadaný spisový materiál Okresného úradu Námestovo, odbor cestnej dopravy a pozemných komunikácií s vyjadrením, že neexistujú žiadne spisové materiály, resp. rozhodnutia súvisiace s riešením výjazdu z obaľovačky Podbiel na cestu II/584 a osadenia označkov SAD pri ceste II/584. V prípade uznania viny, vychádzajúc z intencií citovaného uznesenia nadriadeného súdu, mal okresný súd dôsledne vychádzať z odôvodnenia uznesenia, z ktorého je zrejmé, že mal vyhodnotiť do úvahy pripadajúce výrazné spoluzavinenie poškodenej na kolíznej situácii, ktoré bolo primárnou príčinou spôsobeného následku a zohľadniť ho v rámci výrokov o treste a náhrade škody. V tomto smere poukázal na ustanovenie § 34 ods. 3 Tr. zák., v zmysle ktorého má trest postihovať iba páchatel'a tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. K svojej osobe uviedol, že je ženatý a má maloletú dcéru. Je živiteľom rodiny a pracuje ako profesionálny vodič. Uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá v rozsahu stanovenej okresným súdom odporuje základnej zásade uvedenej v § 34 ods. 3 Tr. zák. V ďalšej časti podaného odvolania uviedol, že subjektívna stránka trestného činu usmrtenia podľa § 149 Tr. zák. vyžaduje nedbanlivostné zavinenie. Podľa § 16 Tr. zák. je trestný čin spáchaný z nedbanlivosti, ak páchatel' vedel, že môže spôsobom uvedeným v zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený týmto zákonom, ale bez primeraných dôvodov sa spoliehal, že takéto porušenie alebo ohrozenie nespôsobí. Kritériom nedbanlivosti je však zachovanie určitej miery opatrnosti páchatel'a. Trestný zákon nestanovuje hranicu tejto miery a ponecháva na trestnoprávnej praxi, aby ju zistila. Vzhľadom na vykonané dokazovanie s poukazom na skutkové a právne okolnosti prípadu bol názoru, že sa nepodarilo preukázať, že skutok, ktorý je predmetom konania, je aj trestným činom. Počas dokazovania zo záverov znaleckého posudku č. 105/2015 vypracovaného znalcom Ing. Jánom Rabčanom vyplynulo, že obžalovaný ako vodič vozidla Volvo zo svojej pozície chodkyňu nevidel pre konštrukciu vozidla. Zároveň znalec uviedol, že ak by obžalovaný chcel chodkyňu vidieť, musel by sa nadvihnúť o 9 cm. Bolo otázkou právneho posúdenia, do akej miery mal vodič predpokladať možnosť vstupu chodkyne do koridoru jeho jazdy. Znalec konštatoval, že chodkyňa sa pohybovala tak, že si nevšimla rozjazd vozidla, resp. na pohyb vozidla nereagovala a vstúpila do jeho koridoru v mieste, ktoré vodič nevidel. Chodkyňa mohla rozjazd vozidla rozpoznať v čase asi 3 sekundy pred zrážkou. Ak by zareagovala zastavením, nevstúpila by do koridoru vozidla a k nehode by nedošlo. V závere znaleckého posudku uviedol, že rozhodujúcim prvkom technickej príčiny vzniku dopravnej nehody bolo konanie chodkyne, ktorá sa pohybovala v blízkosti vozidla tak, že si toto vozidlo nevšimla napriek tomu, že na vozidle bol naštartovaný motor. Z technického hľadiska sledovanie situácie poškodenou bolo podstatne jednoduchšie ako jej sledovanie vodičom. Podľa názoru obžalovaného bolo potrebné zaoberať sa, či došlo k ohrozeniu chodca. Hluk vozidla dokáže chodec rozpoznať už pred jeho rozjazdom a bezpečne zastaviť v kroku. Na hlavnom pojednávaní vysvetlil a vypovedal, že pred tým, ako zaradil prvý rýchlostný stupeň a pohol sa smerom dopredu, riadne sa pozrel pred vozidlo, ako aj cez pravé bočné okno. Taktiež sa pozrel do ľavého spätného zrkadla. Vzhľadom k tomu, že v spätných zrkadlách ani cez čelné a pravé bočné sklo nič nevidel, čo by bránilo jeho rozjazdu, pohol sa pomalou rýchlosťou dopredu. Podotkol, že pri skúmaní trestnej zodpovednosti z hľadiska príčinného vzťahu je korektívom zavinenie, ktoré musí pristúpiť k príčinnému vzťahu medzi konaním a následkom. Pokiaľ k pričítaniu následku stačí nedbanlivosť, treba, aby páchatel' aspoň podľa okolností a svojich osobných pomerov mal a mohol príčinný vzťah predvídať. Povinnosť a možnosť predvídať sa dopĺňajú a musia existovať súčasne. Bol toho názoru, že pri nedbanlivostných trestných činoch hlavným kritériom nedbanlivosti pri vedomej, ako aj nevedomej bolo zachovanie určitej miery opatrnosti z jeho strany. Miera opatrnosti je však určovaná spojením

objektívneho a subjektívneho hľadiska, pričom objektívne hľadisko opatrnosti spravidla vyžaduje od každého rovnakú mieru opatrnosti a subjektívne hľadisko je individuálne, ktoré je u každého človeka iné, lebo je dané jeho znalosťami, skúsenosťami, duševnými a telesnými schopnosťami a možnosťami. Trestná zodpovednosť je vymedzená spojením oboch hľadísk, pričom medzi porušením podstatnej miery opatrnosti a následkom musí byť príčinná súvislosť. Bol názoru, že v predmetnom trestnom konaní nemal povinnosť predvídať, či chodkyňa Q. stojaca pri označníku zástavky, pričom si prstom ukazovala na časové údaje odchodu autobusov, sa rozhodne pohybovať smerom do jeho jazdného koridoru a v priestore, na ktorý z obvyklej polohy nevidel. Z tohto dôvodu neboli naplnené obidve nevyhnutné zložky príčinného vzťahu medzi konaním a spôsobeným následkom. Zo znaleckého posudku Ing. Rabčana bol rozdiel medzi začatím pohybu chodkyne (5,2 sekundy pred zrážkou) a začatím rozbehu vozidla Volvo (4,2 sekundy pred zrážkou) iba 1 sekunda, čo bol minimálny časový úsek na akúkoľvek jeho reakciu a nie to ešte na spozorovanie poškodenej, ktorá v čase pred zaradením prvého rýchlostného stupňa a následným pohnutím s vozidlom, skontrolovaním spätných zrkadiel a bočných skiel, nevidel. Podotkol, že naštartované nákladné motorové vozidlo vydáva zvuk, ktorý bol v jeho blízkosti dostatočne počuteľný. Skutočnosť, že poškodená stála pri naštartovanom nákladnom vozidle mohla byť pre ňu predpokladom, že sa vozidlo pohne. V ďalšej časti odvolania poukázal na judikát Najvyššieho súdu SR č. 6 Tz 16/97 Z.z. podľa ktorého každej povinnosti uloženej podľa práva korešponduje oprávnenie iného v prospech alebo na ochranu koho je uvedená povinnosť právnou normou uložená. Kým bezpečnosť cestnej premávky vyžaduje striktné dodržiavanie dopravných predpisov vrátane povinnosti dbať na dopravné značky, neohrozenie plynulosti cestnej premávky na druhej strane logicky v sebe nesie potrebu primeranú a rozumnou mierou sa spoliehať na disciplinovanosť ostatných účastníkov cestnej premávky vo vzťahu k rešpektovaniu záväzným spôsobom stanovených pravidiel tejto premávky. Do pozornosti dal aj nález Ústavného súdu ČR sp. zn. US 2065/15, podľa ktorého pri uznávaní osoby vinnou z nedbanlivostného trestného činu musia byť starostlivo zhodnotené všetky okolnosti, ktoré súd viedli k názoru, že potrebnú mieru opatrnosti nezachovala a konala preto zavinene. V tomto konkrétnom prípade podľa jeho názoru zachoval potrebnú mieru opatrnosti a neexistuje nedbanlivostné zavinenie, že mal a mohol predvídať vznik trestnoprávneho následku. Vzhľadom na všetky skutočnosti navrhol, aby nadriadený súd podľa § 321 ods. 1 písm. b), c), d), e) Tr. por. napadnutý rozsudok zrušil a prvostupňovému súdu uložil, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

Prokurátor sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadril.

Krajský súd na podklade podaného odvolania obžalovaného po zistení, že v predmetnej veci niet zákonného dôvodu na postup podľa § 316 Tr. por. preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým obžalovaný podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom mal na zreteli aj povinnosť prihliadnuť na všetky prípadné chyby, ktoré odvolaním neboli vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a zistil, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote, oprávnenou osobou a je čiastočne dôvodné a to voči výroku o treste.

Preskúmaním spisu odvolací súd zistil, že v konaní, ktoré predchádzalo napadnutým výrokom rozsudku, postupoval prvostupňový súd podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku, ktorých zmyslom je zabezpečiť náležité objasnenie veci a možnosť uplatnenia práv obžalovaného na obhajobu, pričom vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na jeho rozhodnutie v zmysle intencií predošlých zrušujúcich rozhodnutí odvolacieho súdu. V odôvodnení napadnutého rozsudku podrobne vyložil, ktoré skutočnosti, a prečo vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Keďže odôvodnenie napadnutého rozsudku, pokiaľ ide o vinu obžalovaného, je podrobné a zrozumiteľné, nadriadený súd v zásade na toto odôvodnenie odkazuje. Aj podľa názoru krajského súdu výsledky dokazovania v danom prípade vyznievajú jednoznačne a utvárajú ucelenú reťaz priamych i nepriamych dôkazov, z ktorých bez akýchkoľvek pochyb možno vyvodiť bezpečný záver, že obžalovaný spáchal skutok tak, ako je uvedené vo výrokovej časti napadnutého rozsudku.

Zo žalovaného trestného činu je obžalovaný usvedčovaný sčasti svojou výpoveďou, výpoveďami svedkov C. N., Ing. G. E., závermi znaleckého skúmania znalca Ing. Jána Rabčana z odboru doprava cestná, znaleckého posudku z odvetvia súdneho lekárstva, listinnými dôkazmi, najmä zápisnicou o obhliadke miesta dopravnej nehody, záznamom o nehode, náčrtom miesta dopravnej nehody, fotodokumentáciou a vyšetrovacím pokusom.

Obžalovaný vypovedal, že so svojim nákladným motorovým vozidlom značky Volvo smeroval do objektu obaľovacieho centra spoločnosti Cestných stavieb Liptovský Mikuláš medzi obcami Podbiel a Oravský Biely Potok. Pred areálom zastavil na odstavnej ploche po pravej strane vedľa štátnej cesty, pretože v areáli na váhe stálo v tom čase nákladné motorové vozidlo. Pri zastavovaní na odstavnej ploche si všimol pri označníku zastávky SAD poškodenú, ktorá pravdepodobne čítala odchody autobusov. Na uvedenom mieste stál len chvíľu, asi 30 sekúnd. Predná časť jeho vozidla bola mierne pred označníkom zastávky SAD v smere na Zuberec. Po chvíli stávia vozidlo, ktoré stálo na váhe sa pohlo dopredu a odbočilo smerom na Zuberec. So svojim vozidlom mierne cúvol a pomaly sa pohol dopredu. Riadne sa pozrel pred vozidlo, ako aj cez pravé bočné okno. Vzhľadom k tomu, že v spätných zrkadlách, ani cez čelné a pravé sklo nevidel nič, čo by mu bránilo v rozjazde, pohol sa dopredu a začal odbočovať doprava. Po natočení sa s vozidlom doprava začul tupý náraz a okamžite zabrzdil. V ľavom spätnom zrkadle videl ležiacu osobu pri ľavých zadných kolesách vozidla. Okamžite zatiahol ručnú brzdu, vypol motor a utekal k ležiacej osobe, v ktorej spoznal poškodenú, ktorá predtým stála pri označníku SAD. Svedok C. N., vodič nákladného motorového vozidla vychádzajúceho z priestorov obaľovacieho centra vypovedal, že zaregistroval poškodenú kráčajúcu smerom k bráne obaľovačky a zároveň videl obžalovaného s vozidlom cúvať. V tom momente bola poškodená po jeho pravej strane. Svedok nevedel posúdiť, či obžalovaný zo svojho vozidla mohol poškodenú vidieť. Znalec z odboru doprava cestná objasnil, že nákladné motorové vozidlo obžalovaného bolo staršej konštrukcie. Vozidlo bolo vybavené len zrkadlom triedy V, ale nebolo vybavené zrkadlom triedy VI, ktoré by mu umožňovalo rozhľad a možnosť zaregistrovať chodkyňu. Vyšetrovacím pokusom bolo objasnené, že okolo vozidla sa nachádzala oblasť, v ktorej obžalovaný nevidel poškodenú, ktorá bola vysoká len 153 cm. V prípade, že by sa chcel obžalovaný presvedčiť, či nejaká osoba nie je pred alebo vedľa vozidla, musel by sa predkloniť alebo mať nejakú osobu kontrolujúcu, či sa prekážka pred vozidlom nenachádza. Znalec nezistil žiadnu prekážku, ktorá by mu bránila v tom, aby sa pred rozjazdom predklonil za účelom zistenia situácie pred vozidlom. Svedkyňa Ing. E., dcéra poškodenej vypovedala, že jej mama mala bežné problémy ako starší človek, mala srdcovú arytmiu a nosila naslúchací prístroj. Jej mama mala dva naslúchacie aparáty, ale nosila iba jeden. Vzhľadom na to, že slabšie počula, museli sa s ňou hlasnejšie rozprávať. Svedkyňa sa nevedela vyjadriť, či s naslúchacím prístrojom dobre počula, ale rozprávať na ňu museli vždy hlasnejšie. Poškodená v kritickom čase išla na svoju záhradku. Podľa znaleckého posudku z odvetvia súdneho lekárstva bezprostrednou príčinou smrti poškodenej bol úrazovo - krvavý šok v dôsledku viacpočetných rozsiahlych tržných a tržno - zmliaždených poranení horných a dolných končatín. Smrť poškodenej bola v priamej príčinnej a časovej súvislosti s poraneniami, ktoré ako chodkyňa utrpela pri dopravnej nehode, pri ktorej bola zrazená nákladným motorovým vozidlom.

Pokiaľ ide o skutkové zistenia prvostupňového súdu nadriadený súd nemá žiadne pochybnosti, že súdený skutok sa stal a spáchal ho obžalovaný. Závery prvostupňového súdu sa zakladajú na vnútornom presvedčení získanom po starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu a tieto závery boli vyvodené na základe úplného zistenia skutočného stavu vecí a úvahám, ktorými sa k týmto záverom došlo, nemožno vytknúť nedôslednosť alebo vnútorné rozpory.

Pokiaľ sa obžalovaný v konaní bránil tým, že vzhľadom na všetky okolnosti dopravnej situácie konal so zvýšenou mierou opatrnosti, ktorú mohol a mal v danej situácii vynaložiť, odvolací súd sa s jeho obranou nestotožňuje. Z príslušných ustanovení Trestného zákona vyplýva, že nedbanlivosť je druhou, ľahšou formou zavinenia než úmysel. Môže mať podobu vedomej alebo nevedomej nedbanlivosti. Pre obidve formy nedbanlivosti je spoločné, že chýba zložka vôle, t.j. že páchatel nechce spôsobiť následok a nie je uzrozumený s tým, že ho spôsobí. Uplatňuje sa len zložka vedomostná. Vedomá nedbanlivosť je vybudovaná na vedomí možnosti vzniku následku pri spoliehaní sa bez primeraných dôvodov, že k následku nedôjde. To znamená, že páchatel vie o možnosti vzniku následku, avšak bez primeraných dôvodov vylučuje možnosť porušenia alebo ohrozenia chráneného záujmu. Nevedomá nedbanlivosť je vybudovaná na povinnosti a súčasnej možnosti predvídať, že spôsobenie poruchy alebo ohrozenie chráneného záujmu môže nastať. Vedomostná zložka je tu vyjadrená len ako povinnosť a možnosť vedieť, nie ako skutočná vedomosť rozhodujúcich skutočností.

Zavinenie z nedbanlivosti je vybudované na psychickom vzťahu páchatel'a k podstatným skutočnostiam zakladajúcim trestný čin a súčasne na zachovaní potrebnej miery opatrnosti. Miera opatrnosti je určovaná spojením objektívneho a subjektívneho hľadiska pri predvídaní spôsobenia následku. Objektívne hľadisko vyžaduje spravidla od každého rovnakú mieru opatrnosti, ktorá je v spoločnosti

ustanovená, alebo uznávaná. Zvýšená miera opatrnosti sa požaduje od niektorých skupín osôb podľa povahy povolania alebo zamestnania. Jej rozsah vyplýva zvyčajne z osobitných právnych predpisov (napr. o pravidlách cestnej premávky). Subjektívne hľadisko je miera opatrnosti, ktorú môže a je schopný vynaložiť práve ten, o ktorého zodpovednosť ide. Ide o individuálne hľadisko, ktoré je u každej osoby iné, lebo je dané hlavne znalosťami, skúsenosťami, duševnými a telesnými schopnosťami i možnosťami. Trestná zodpovednosť pri nedbanlivosti je vymedzená spojením oboch hľadísk, pričom medzi porušením potrebnej miery opatrnosti a následkom musí byť príčinná súvislosť.

Krajský súd po preskúmaní spisového materiálu konštatuje, že podľa § 4 ods. 1 písm. e), ods. 2 písm. g), § 13 ods. 2, § 25 ods. 1 písm. f) zák. č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke obžalovaný ako vodič nákladného motorového vozidla mal povinnosť dbať na zvýšenú opatrnosť voči starým osobám a na úseku zastávky pravidelnej verejnej dopravy osôb neohroziť chodcov prechádzajúcich cez cestu, na ktorú odbočoval, i pri odbočovaní na miesto mimo cesty a nesmel zastaviť a stáť vo vzdialenosti kratšej ako 30 metrov pred označníkom zastávky a 5 metrov za ním.

Obžalovaný je profesionálny vodič. Viedol nákladné motorové vozidlo bez zrkadiel radu VI. Mal preto vedomosť, že nevidí celý priestor okolo vozidla. Pred odbočovaním doprava s vozidlom zastavil i cúval v bezprostrednej blízkosti zastávky. Pri jej označníku videl poškodenú. Pri opätovnom rozjazde s vozidlom poškodenú už nevidel. Tá sa k miestu zrážky začala pohybovať prvá - 5,2 sekundy pred zrážkou. Obžalovaný až následne - 4,2 sekundy pred zrážkou (obrázok 14 znaleckého posudku). Aj svedok N. vypovedal, že už pri jeho výjazde z objektu poškodená išla smerom do priestoru vjazdu a výjazdu vo vzdialenosti do jedného metra od vozidla obžalovaného. Obžalovaný v tej chvíli s vozidlom cúval. Miesto stretu nákladného vozidla a poškodenej bolo na komunikácii, na ktorú obžalovaný odbočoval. Pred opätovným rozjazdom, keď vozidlo ešte nebolo v pohybe, obžalovanému nič nebránilo, aby sa zo sedadla vodiča nadvihol, predklonil a skontroloval situáciu okolo vozidla. Poškodená bola podľa znaleckého skúmania a súladnej výpovede svedka N. v tom okamihu už 1 sekundu v pohybe bezprostredne popri jeho vozidle smerom k miestu zrážky. Podľa znalca mal obžalovaný dokonca možnosť, aj keď za sťažených podmienok, všimnúť si situáciu okolo vozidla aj po rozjazde. V čase 1 sekundy pred zrážkou s poškodenou mohol obžalovaný ešte cez spätné zrkadlo vidieť, že poškodená sa už pri označníku zastávky SAD nenachádza (obrázok 16 znaleckého posudku). Z vyšetrovacieho pokusu a súvisiacej fotodokumentácie vyplýva, že označník zastávky SAD bol v bezprostrednej blízkosti nákladného motorového vozidla vo vzdialenosti 1,5 metra. Obžalovaný zo svojho miesta vodiča pri rozjazde na poškodenú nevidel, ale keďže ju videl bezprostredne predtým pri motorovom vozidle, mal konať so zvýšenou mierou opatrnosti a presvedčiť sa, kde sa poškodená v čase začatia pohybu vozidla nachádza. Napriek týmto skutočnostiam sa obžalovaný spoliehal, že poškodená je naďalej na mieste, na ktorom stála, prípadne sa nenachádza v blízkosti jeho vozidla. Možnosť, že poškodená sa bude pohybovať, keďže obžalovaný s vozidlom zastavil, stál a cúval, bola pritom predvídateľná.

Z vyhodnotenia všetkých skutkových okolností v ich súhrne aj nadriadený súd dospel k záveru, že obžalovaný vzhľadom na okolnosti a osobné pomery mal a mohol predvídať, že svojim konaním, najmä vzhľadom na veľkosť nákladného motorového vozidla, môže spôsobiť smrteľný následok, ak nezachová potrebnú zvýšenú mieru opatrnosti, ktorú mohol a zároveň mal v danej situácii vynaložiť. Medzi nezachovaním potrebnej zvýšenej miery opatrnosti obžalovaného a spôsobeným následkom - smrťou poškodenej, je príčinná súvislosť. Obžalovaný poznal ako vodič svojho nákladného motorového vozidla jeho konkrétne konštrukčné vlastnosti. Mal vedomosť o nedostatočnom rozhlade z kabíny vozidla. V blízkosti zastávky videl bezprostredne pred kolíznou situáciou stáť poškodenú. Napriek tomu pri opätovnom rozjazde, keď poškodenú nevidel a poškodená podľa výpovede svedka N. kráčala k miestu zrážky, sa žiadnym spôsobom nepresvedčil, kde sa poškodená v tom okamihu nachádza. Z vykonaného dokazovania pritom vyplýva záver, že mohol ešte pred rozjazdom nadvihnutím a predklonením sa z miesta vodiča skontrolovať aj priestor pri vozidle, ktorý z obvyklej polohy sediaceho vodiča nevidel a s určitými ťažkosťami mohol tak urobiť aj po rozjazde. V týchto súvislostiach treba opätovne poznamenať, že poškodená vykročila smerom k miestu zrážky skôr, ako sa obžalovaný s vozidlom pohol a začal odbočovací manéver. Poškodená nemusela predpokladať, že s vozidlom bude odbočovať doprava a navyše trpela poruchou sluchu. Pohyb vozidla preto nemusela ani zaregistrovať.

Prvostupňový súd konanie obžalovaného správne kvalifikoval ako prečin usmrtienia podľa § 149 ods. 1 Tr. zák., pretože obžalovaný inému z nedbanlivosti spôsobil smrť. Objektom tohto prečinu je ľudský život. Obžalovaný nemal úmysel poškodenú usmrtiť ani jej spôsobiť akúkoľvek ujmu na zdraví, ale napriek

tomu jej z nedbanlivosti spôsobil smrť. Pri vzniku následku - smrti poškodenej spolupôsobilo viac príčin (konanie obžalovaného a poškodenej). Primárnou príčinou vzniku následku bolo konanie samotnej poškodenej. Bez konania obžalovaného, spočívajúcom v nezachovaní zvýšenej miery opatrnosti, by však smrteľný následok nenastal. Konanie obžalovaného je preto jedným článkom z reťazca príčin, ktoré kumulatívne spôsobili smrteľný následok. Obžalovaný mal a mohol predvídať spôsobenie následku vzhľadom na celkové okolnosti i svoje osobné pomery. Medzi jeho konaním a spôsobeným následkom je príčinná súvislosť. Obžalovaný tak konal s nevedomou nedbanlivosťou, ako to vyplýva z ustanovenia § 16 písm. b) Tr. zák.

Krajský súd po preskúmaní výroku o treste dospel k záveru, že uložený trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov, s podmienenečným odkladom na skúšobnú dobu vo výmere 24 mesiacov v kombinácii s trestom zákazu činnosti viesť motorové vozidlá vo výmere 24 mesiacov je vzhľadom na okolnosti prípadu a osobu obžalovaného neprímerane prísny. Nadriadený súd vychádzal predovšetkým zo základných zásad pre ukládanie trestu, najmä podľa § 34 Tr. zák. prihliadol na spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, prirážajúce a poľahčujúce okolnosti, na osobu obžalovaného, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. K okolnostiam prípadu je opätovne potrebné uviesť, že obžalovaný len v menšej miere spoluzavinil spôsobenie smrteľného následku. Poškodená sa z veľkej miery spolupodieľala na smrteľnom následku. Spoluzavinenie obžalovaného spočívalo predovšetkým v tom, že nekonal so zvýšenou mierou opatrnosti vzhľadom na celkovú dopravnú situáciu, ktorá na mieste činu vznikla a svoje osobné pomery. K hodnoteniu osoby obžalovaného je potrebné poznamenať, že doposiaľ súdom potrestaný nebol, nie je trestne stíhaný v iných veciach a pred spáchaním činu viedol riadny život (§ 36 písm. j/ Tr. zák.). Z odpisu z registra priestupkov a evidenčnej karty vodiča nevyplýva, že by bol nedisciplinovaným a arogantným vodičom. V súčasnosti pracuje a je živiteľom svojej rodiny. Napriek tomu, že k činu došlo 27.10.2015 doposiaľ mu podľa obsahu spisového materiálu nebol zadržaný vodičský preukaz. Po kritickom čase naďalej pracoval ako profesionálny vodič. Z vykonaného dokazovania nevyplýva, že by nebol spôsobilý viesť motorové vozidlá. Vzhľadom na všetky tieto okolnosti prípadu a osobu obžalovaného nadriadený súd dospel k záveru, že zásadám individuálnej aj generálnej prevencie trestu zodpovedá a postačuje uloženie samostatného trestu odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov, s podmienenečným odkladom na skúšobnú dobu vo výmere 12 mesiacov, bez uloženia aj trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá. Takto uložený trest prevychová obžalovaného k tomu, aby sa v budúcnosti nedopustil žiadnej trestnej činnosti a zároveň ochráni spoločnosť pred jeho protiprávnym konaním, pričom bude výchovne pôsobiť aj na ostatných účastníkov cestnej premávky, aby v obdobných kolíznych dopravných situáciách konali so zvýšenou mierou opatrnosti, najmä voči starým a zdravotne postihnutým osobám.

Okresný súd správne poškodenú podľa § 288 ods. 1 Tr. por. odkázal s nárokom na náhradu škody na civilný proces, pretože poškodená síce uplatnila voči obžalovanému nárok na náhradu škody vo výške 1.000,- Eur, ale nepredložila žiadne dôkazy potrebné k tomu, aby súd mohol obžalovanému uložiť povinnosť nahraďiť škodu.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti krajský súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.